

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Όποιος διαβάξει τις Πράξεις των αποστόλων παρατηρεί ότι μετά το πρώτο κήρυγμα του αποστόλου Πέτρου, την ημέρα της Πεντηκοστής (Πραξ. 2ο κεφ.), πίστεψαν και βαπτίσθηκαν 3.000 άτομα και προστέθηκαν στα 120 αρχικά (Πραξ. 1,15). Αυτά τα άτομα ήταν αφοσιωμένα στη διδασχή των αποστόλων, στην μεταξύ τους στοργική επικοινωνία και ενότητα, στη μετάληψη της θείας Ευχαριστίας και στην προσευχή. Επιπλέον ζούσαν σαν μια οικογένεια και τα είχαν όλα κοινά. Κατά καιρούς πουλούσαν, εθελοντικά, περιουσιακά τους στοιχεία και τα χρήματα, που ελάμβαναν, τα μοίραζαν σ' όλους, ανάλογα με τις ανάγκες που είχε ο καθένας τους. Κοινά τραπέζια και κοινή κοινωνική ζωή συμπλήρωναν την ειδυλλιακή ζωή των πρώτων χριστιανών.

Κι όμως αυτήν την παραδεισένια κατάσταση των πρώτων χριστιανών την επισκίαζαν και άσχημα γεγονότα και συμβάντα.

Έτσι διαβάζουμε στο 5ο κεφάλαιο των Πράξεων για τον Ανανία και την Σαπφείρα, που έκρυψαν μέρος των χρημάτων, που έλαβαν από τη πώληση κάποιου κτήματός τους, και είπαν ψέματα στους αποστόλους ότι τους παρέδωσαν όλο το ποσό. Το παράπτωμά τους ήταν ο πρώτος μολυσμός της αγιότητας της πρώτης Εκκλησίας και γι' αυτό τιμωρήθηκαν παραδειγματικά και σκληρά. Τους θανάτωσε το Πνεύμα το Άγιο σωματικά, για ν' αποκαλύψει τον πνευματικό τους θάνατο, που επήλθε λόγω της δολιότητάς τους.

Στο 6ο κεφάλαιο των Πράξεων, επίσης, διαβάζουμε για τον γογγυσμό που είχαν οι Ιουδαίοι του εξωτερικού, διότι παραμελούνταν οι χήρες τους στα καθημερινά τραπέζια, που παρείχαν στους πτωχούς οι χριστιανοί. Ο επίσκοπος και μέγας διδάσκαλος του ευαγγελίου, Νικηφόρος Θεοτόκης (1731-1800), παρατηρεί στο Κυριακοδρομίο του ότι το να γογγύζουν οι Εβραίοι στην έρημο εναντίον του Μωυσή και φυσικά εναντίον του Θεού το καταλαβαίνει. Αλλά να γογγύζουν οι νεοφώτιστοι χριστιανοί, μετά το γεγονός της Πεντηκοστής και το προσωπικό τους βάπτισμα και την εν Χριστώ αναγέννησή τους, αυτό δεν το καταλαβαίνει αντίθετα του φαίνεται πολύ παράδοξο και παράλογο.

Επίσης οι Πράξεις μας πληροφορούν για τη σύγκρουση που συνέβη μεταξύ Παύλου και Βαρνάβα, για το αν θα πάρουν μαζί τους στην δεύτερη ιεραποστολική περιοδεία τους τον μετέπειτα ευαγγελιστή Μάρκο, ο οποίος τους είχε εγκαταλείψει στην πρώτη περιοδεία τους, όταν αυτοί ήταν στην Παμφυλία. Η σύγκρουση ήταν τόσο ισχυρή και επίμονη, ώστε να χωρίσουν ο Παύλος και ο Βαρνάβας (Πραξ. 15,35-41).

Στην προς Γαλάτας επιστολή του αποστόλου Παύλου (2,11-14), βλέπουμε τον Παύλο να συγκρούεται με τον Πέτρο, διότι έκανε πίσω στο θέμα της εισδοχής των εθνικών στον χριστιανισμό, χωρίς να περιτέμνονται και να τηρούν τα έθιμα του μωσαϊκού νόμου. Έτσι ενώ έτρωγε μαζί με τους εξ εθνών χριστιανούς, όταν ήρθαν οι ιουδαίζοντες χριστιανοί των Ιεροσολύμων, υποκρίθηκε ότι δεν έχει σχέσεις μαζί τους και συνεπώς δεν τους αποδέχεται.

Συνεπώς η ιδέα ότι η πρώτη Εκκλησία ήταν τέλεια και παραδεισένια δεν είναι σωστή. Και τότε υπήρχαν προβλήματα και αδυναμίες, διότι ουδέν τέλειο και ολοκληρωμένο στο κόσμο αυτό. Εκείνο που υπήρχε όμως ήταν η άμεση αντιμετώπιση των προβλημάτων από τους αποστόλους, με τη συνδρομή των πιστών. Έτσι, μόλις συνέβη ο γογγυσμός των Ιουδαίων χριστιανών του εξωτερικού, οι δώδεκα απόστολοι συγκάλεσαν το πλήθος των πιστών και το έθεσαν προ των ευθυνών του.

Τους είπαν ότι εμείς οι απόστολοι δεν μπορούμε ν' αφήσουμε το κύριο έργο μας, που είναι το κήρυγμα, και ν' ασχοληθούμε με τα τραπέζια των ενδεών. Σας δίνουμε την πρωτοβουλία εσείς οι πιστοί, που μετέχετε των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, να διαλέξετε επτά άνδρες, που να είναι σοφοί και γεμάτοι με Πνεύμα Άγιο, τους οποίους εμείς θα διορίσουμε, ώστε να φροντίζουν για τη σωστή λειτουργία του φιλανθρωπικού έργου της Εκκλησίας. Εμείς δε θα μείνουμε ελεύθεροι να καταγινόμαστε με την προσευχή και τη διακονία του κηρύγματος.

Θαυμάζει κανείς τη σύνεση, την ταπεινωση, αλλά και την οξυδέρκεια των αποστόλων. Ενώ είχαν όλα τα χαρίσματα, ενώ είχαν την πλήρη διοίκηση της Εκκλησίας και ήταν εκλεγμένοι από τον ίδιο τον Θεό γι' αυτή τη διακονία, εν τούτοις δεν αποφασίζουν οι ίδιοι, αλλά θέτουν σε ενέργεια τους πιστούς και τους καλούν να μοιραθούν μ' αυτούς την ευθύνη της αντιμετώπισης των προβλημάτων της Εκκλησίας. Ξέρουν ότι «η αρχιερωσύνη δεν είναι ανεξέλεγκτος και ασύδοτη εξουσία κατά το δοκούν, αλλά υπεύθυνη διακονία κατά το πρότυπο του Χριστού».

Πνεύμα Άγιο έπρεπε να έχουν αυτοί που θα διακονούσαν το φιλανθρωπικό έργο της Εκκλησίας. Αλλά Πνεύμα Άγιο χρειάζεται και για την ανάληψη της οποιασδήποτε εκκλησιαστικής διακονίας. Είσαι ψάλτης, νεοκώρος, επίτροπος, μέλος του φιλοπτώχου ταμείου, ή ο,τιδήποτε άλλο; Χρειάζεται να έχεις Πνεύμα Άγιο και φυσικά χειροθεσία ή διορισμό από τον επίσκοπο της μητροπόλεώς σου.

Δεν υπάρχουν ανώτερα και κατώτερα αξιώματα στην Εκκλησία. Απλώς υπάρχουν ανώτεροι και κατώτεροι άνθρωποι. Όλα είναι υπεύθυνες και ουσιαστικές και σοβαρές διακονίες και όλα απαιτούν πνευματοφόρους και αγίους χριστιανούς. Ο άγιος Χρυσόστομος παρατηρεί ότι ο πρόκριτος των διακόνων, ο άγιος Στέφανος, δεν υπολείπταν σε τίποτα των μεγάλων θεοπτών προφητών της Παλαιάς Διαθήκης και των αποστόλων της Καινής. Ήταν πλήρης πίστεως, έκανε μεγάλα θαύματα, κήρυττε υπεύθυνα και με ζήλο, ήταν μέγας θεολόγος και γεμάτος Πνεύμα Άγιο, έβλεπε οράματα και υπήρξε θεόπτης, υπήρξε μάρτυρας και –το σπουδαιότερο– συγχώρησε τους εχθρούς του και προσευχήθηκε και ο Θεός να τους συγχωρήσει.

Βέβαια και στους αγίους υπάρχουν διαβαθμίσεις της αγιότητάς τους, όχι όμως λόγω αξιώματος, αλλά λόγω μεγέθους προσωπικού κόπου, ασκήσεως, μαρτυρίου, ταπεινώσεως και αγάπης.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης